

IZDAVAČ**buybook**

Radićeva 4, Sarajevo
Tel: + 387 33 550-495
Fax: + 387 33 550-496
redakcija@buybook.ba
www.buybook.ba

ZA IZDAVAČA

Damir Uzunović
Goran Samardžić

NASLOV IZVORNIKA

Harry Potter and the Order of the Phoenix, J.K.Rowling
Copyright © J. K. Rowling 2003
Copyright © za bosanski jezik Buybook, 2020.
First published in Great Britain in 2003 by Bloomsbury Publishing Plc
Harry Potter, names, characters and related indicia are
Copyright and trademark Warner Bros., 2000™

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije se reproducirati
u bilo kojem obliku bez prethodnog dopuštenja izdavača.

UREDNIKA

Lana Krstić

PREVOD S ENGLESKOG

Mirjana Evtov

LEKTURA

Mirjana Evtov

KOREKTURA

Buybook

LAYOUT

Boriša Gavrilović

DIZAJN NASLOVNICE

Aleksandra Nina Knežević

ŠTAMPA

Grafičar, Bihać

J. K. Rowling

HARRY POTTER

IREĐ FENIKSA

S engleskog prevela Mirjana Evtov

Sarajevo, 2020.

*Za Neila, Jessicu i Davida
koji moj svijet čine magičnim*

– PRVO POGLAVLJE –

DEMENTNI DUDLEY

Najtopliji dan tog ljeta blizio se kraju. Na prostrane ukulpljene kuće Privet Drivea, ceste biser-drveta, polako se spuštala dremljiva tišina. Automobili parkirani na kolnim prilazima, inače uvijek blistavo čisti, sad su bili prekriveni prašinom. Travnjaci, inače uvijek smaragdno zeleni, sad su bili žuti i sasušeni. Budući da je zbog suše upotreba baštenskih crijeva za vodu bila zabranjena, stanovnici Privet Drivea, lišeni svojih redovnih aktivnosti oko pranja vozila i njegovanja travnjaka, povukli su se u hlad svojih modernih kuća i širom otvorili prozore nadajući se da će tako namamiti nepostojeći povjetarac. Jedina osoba koja je ostala napolju bio je tinejdžer izvaljen u cvjetnoj gredici ispred kuće broj četiri.

Dečko je bio mršav i crnocos. Nosio je naočale i imao onaj nezdravo iznuren izgled tipičan za djecu koja naglo izrastu. Farmerke su mu bile poderane i prljave, majica ogromna i isprana, a tene se doslovno raspadale. Takav izgled ni slučajno nije nailazio na odobravanje komšija koji su mahom smatrali da bi neurednost trebalo kažnjavati zakonom, ali te večeri im je Harry Potter bio praktično nevidljiv pošto se sakrio iza ogromnog grma hortenzije. U stvari, mogli su ga uočiti jedino njegov tetak Vernon i tetka Petunia, a i oni samo ako isture glavu kroz prozor dnevnog boravka i pogledaju pravo dole, u cvjetnu gredicu.

Harry je smatrao da, sve u svemu, zaslužuje čestitke zbog izbora skrovišta. Nije da mu je na vreloj skorenoj zemlji bilo baš previše udobno, ali tu bar niko u njega nije zurio, niko nije škrgutao zubima tako glasno da čovjek ne može čuti vijesti, i niko ga nije zasipao pakosnim primjedbama. A sve bi to morao trpjeti da sjedi u dnevnoj sobi dok i tetka i tetak gledaju televiziju.

Baš kao da je Harryjeva misao uletjela kroz otvoreni prozor, najednom se iznutra začuo glas njegovog tetka, Vernona Dursleyja.

“Drago mi je da nam se onaj mali nije i večeras uvalio. A gdje je on uopšte?”

“Ne znam”, rekla je tetka Petunia ravnodušno. “U kući nije.”

Tetak Vernon je zagroktao.

“Čuj, molim te, *ono* da gleda vijesti!” – otrovno je rekao. “E baš me zanima šta li je stvarno naumio. Kao da je normalnoj djeci do vijesti! Naš Dudley pojma nema šta se dešava u svijetu, sumnjam da zna i ko nam je premijer! Uostalom, ne misli onaj valjda da će na *našim* vijestima čuti išta o *svojoj* sorti...”

“Šuti, Vernone!” – rekla je tetka Petunia. “Otvoren je prozor!”

“Jao, dobro si, draga; pardon.”

Dursleyevi su zašutjeli. Harry je slušao džingl za žitarice *Fruit 'N Bran* i gledao kako se ulicom sporo vuče gospođa Figg, čaknuta ljubiteljica mačaka iz obližnje Aleje Wisteria, uličice glicinija. Gospođa Figg je išla vukući nogu za nogom, mrštila se i nešto mrmrljala sebi u bradu. Harryju je bilo osobito drago što se sakrio iza grmlja jer je gospođa Figg odnedavno uobičajila da ga poziva na čaj svaki put kad ga ugleda. Gospođa Figg je zašla za ugao i nestala s vidika tren prije nego što je glas tetka Vernona ponovo doplovio kroz prozor.

“A Dudders je u gostima?”

“Čaj kod Polkissa”, odvratila je tetka Petunia, odjednom sva raznježena. “Dudders nam je stvarno popularan, ima tako mnogo prijatelja...”

Harry se jedva suzdržao da ne prasne u smijeh. Dursleyjevi su bili neviđeno glupi kad je u pitanju njihov sin: Dudley im čitavog

ljeta govori da uveče ide na čaj kod ovog ili onog druga, zapravo člana njegove bande, a Dursleyjevi svim njegovim lažima slijepo vjeruju. Dudley je, doduše, zaista provodio večeri sa članovima svoje bande, samo što je Harry sasvim pouzdano znao da ne idu ni na kakve čajanke. Znao je da Dudleyjeva banda stalno vandalizira dječji park, puši na uličnim ćoškovima i gađa kamenjem auta i djecu. Svojim je očima vidio da sve to rade pošto je i sam svake večeri šetao po Little Whingingu. Harry je, naime, većinu raspusta proveo lutajući ulicama i usput skupljajući novine iz kanti za smeće.

Kad su mu do ušiju doprle uvodne note najave dnevnika u sedam, želudac mu se prevrnuo. Možda večeras, nakon mjesec dana iščekivanja, možda večeras nešto sazna.

“Dok štrajk teretnih radnika španskih zračnih luka ulazi u treću sedmicu, na sve zagušenijim aerodromima rekordan broj turista natjeran u škripac i...”

“Dajte im doživotnu siestu; eto šta im treba”, zarežao je tetak Vernon nadjačavši glas spikera. Ali ostatak rečenice očito i nije bio osobito važan. Vani, u cvjetnoj gredici, Harryju je beskrajno laknulo. Da se desilo išta ozbiljno, to bi nesumnjivo bila udarna vijest; smrt i uništenje važniji su od turista koji zagušuju aerodrome.

Harry je duboko uzdahnuo od olakšanja i zagledao se u blještavo plavetnilo neba. Čitavog ljeta, svakog dana, uvijek isto: napetost, iščekivanje, privremeno olakšanje, pa opet lagani rast napetosti... i stalno mu se, sve vrijeme, i sve upornije, nameće pitanje: zašto se još uvijek ništa ne događa?

Nastavio je slušati vijesti za slučaj da ipak čuje nešto što levatini ne bi prepoznali kao indiciju – možda spomenu neki nerazjašnjeni nestanak, ili neku čudnu nesreću... ali nakon vijesti o štrajku uslijedile su vijesti o suši u Jugoistočnoj Engleskoj (“Nadam se da ovo i komšija sluša!” – zaurao je tetak Vernon. “On i njegovo zalijevanje bašte u tri ujutro!”), pa onda o helikopteru koji se umalo nije srušio na neko polje u Surreyju, pa onda o razvodu

neke slavne glumice i njenog slavnog muža ("Kao da *nas* zanimaju njihove pogane afere", prezrivo je rekla tetka Petunia, koja je dotičnu aferu opsesivno pratila u svakom časopisu kojeg se dočepaju njene koščate ruke).

Pošto se večernje nebo zažarilo, Harry je žmirio kad je spiker najavio: "... i konačno, ovog je ljeta papigica Pagi pronašla novi način da se rashladi. Pagi, koja živi u Pet Pera u Barnsleyju, naučila je da skija na vodi! Više o tome reći će nam Mary Dorkins."

Harry je otvorio oči. Ako su došli do papigica koje skijaju na vodi, sigurno više nema ništa vrijedno pažnje. Pažljivo se prevrnuo na trbuh i podigao na koljena i laktove, namjeravajući se pužući provući ispod prozora.

Nije prešao ni pet centimetara kad se gotovo istovremeno odigralo nekoliko stvari.

Odjeknuo je glasan prasak i razbio nepomičnu tišinu kao pucanj. Odmah je ispod parkiranog auta izletjela mačka i u trenu nestala, a iz dnevne sobe Dursleyjevih začuo se krik, pa ljutita psovka i zvuk razbijanja porculana. Kao da je to bio signal koji sve vrijeme iščekuje, Harry je smjesta skočio izvlačeći iz pojasa farmerki tanak drveni štapić, kao da isukuje mač. Ali kad se pokušao uspraviti, udario je tjemenom u otvoreno prozorsko krilo. Rezultirajući tresak je natjerao tetku Petuniju da još glasnije zavrišti.

Harry je imao osjećaj da mu se glava raspolovila. Zanoseći se, očiju zamagljenih od suza, ipak je pokušao ustanoviti odakle je došao onaj prasak. Ali samo što se s teškom mukom uspravio, kroz otvoreni prozor su izletjele dvije ogromne purpurne šake i zgrabile ga za vrat.

"Skloni... to!" – zarežao je tetak Vernon Harryju na uho. "Smjesta! Prije... nego... što... neko... vidi!"

"Pusti... me!" – prodahtao je Harry. Ne ispuštajući čarobni štapić iz čvrstog stiska desnice, Harry je lijevom rukom pokušao razdvojiti tetkove kobasičaste prste. Natezali su se tako nekoliko sekundi, sve dok Harry nije osjetio izuzetno bolno pulsiranje u

tjemenu, a tetak Vernon zacvilio i smjesta oslobodio Harryja, kao da ga je struja stresla. Činilo se da iz nećaka ističe neka nevidljiva sila koja tetku ne dozvoljava da ga drži.

Harry se dašćući svalio preko žbuna hortenzije, pa se onda polako uspravio i pažljivo pogledao oko sebe. Ni po čemu nije mogao zaključiti šta je uzrokovalo onaj glasni prasak, ali je zato vidio da su okolni prozori načičkani radoznalcima. Brzo je vratio štapić u farmerke i odlučio da se pravi blesav.

“Krasno veče!” – doviknuo je tetak Vernon mahnuvši gospođi s broja sedam koja je zijala iza mrežaste zavjese. “Jeste i vi malo-prije čuli onaj auspuh? Baš smo se prepali; i Petunia i ja!”

Sve dok se i zadnji komšija nije odmakao od prozora, tetak Vernon nije skinuo s lica neki stravičan manični osmijeh – ali osmijeh mu se pretvorio u gnjevnu grimasu čim je kimnuvši glavom pozvao Harryja da priđe.

Harry je načinio nekoliko koraka, dobro pazeći da ne priđe tački gdje bi ruke tetka Vernona, ispružene kroz prozor, mogle nastaviti s davljenjem.

“Šta kog vraga ovo znači?” – upitao je tetak Vernon glasom promuklim i drhtavim od bijesa.

“Ne znam na šta misliš?” – hladno je odvratio Harry. Nastavio je gledati lijevo i desno, još uvijek se nadajući se da će na ulici ugledati osobu koja je proizvela onaj prasak.

“Čime si to? Kao da je startni pištolj opalio pravo pod našim...”

“Nema veze sa mnom”, odlučno je rekao Harry.

U prozoru se uz široko purpurno lice tetka Vernona smjesta nacrtalo i mršavo konjasto lice tetke Petunije. Bila je van sebe od bijesa.

“A što se ti uopšte šunjaš ispod prozora?”

“Da – da, odlično pitanje, Petunia! Šta si radio pod našim prozorom, dečko?”

“Slušao vijesti”, rezignirano je rekao Harry.

Tetka i tetak su se zgranuto zgledali.

“Slušao vijesti! Opet?”

“Pa svakog su dana drukčije, ako niste primijetili”, rekao je Harry.

“Ne pravi mi se tu pametan! Priznaj šta mutiš – dosta si mi zamazivao oči tom budalaštinom o slušanju vijesti! Znaš ti savršeno dobro da tvoje sorte...”

“Vernone!” – šapnula je tetka Petunia, a tetak Vernon utišao glas toliko da ga je i Harry jedva čuo: “... da tvoje sorte nema na našim vijestima!”

“Koliko vi znate”, rekao je Harry.

Dursleyjevi su nekoliko sekundi zblanuto zurili u njega, a onda je tetka Petunia rekla: “Ti si mali pokvareni lažov. Šta rade onolike” – ovdje je i ona utišala glas toliko da joj je narednu riječ Harry morao pročitati s usana – “sove... Šta rade te sove ako ti ne donose vijesti?”

“Aha!” – pobjednički je prošaptao tetak Vernon. “Da te sad vidim, dečko! Kako ćeš se sad izvući? Kao da mi ne znamo da tebi sve vaše vijesti donose te zarazne ptičurine!”

Harry je na momenat oklijevao. Ovog puta mu nije bilo baš lako da kaže istinu, iako tetak i tetka nisu ni slutili koliko mu teško pada ono što će priznati.

“Sov... ne donose mi nikakve novosti”, bezvoljno je rekao.

“E, to ne vjerujem”, smjesta je izjavila tetka Petunia.

“Ote mi riječ iz usta”, vatreno se složio tetak Vernon.

“Znamo da spremaš neku nepodopštinu”, rekla je tetka Petunia.

“Nismo mi glupi, znaš”, rekao je tetak Vernon.

“E, to stvarno nisam znao”, rekao je Harry, prilično iznerviran. Okrenuo se prije no što su ga Dursleyjevi stigli pozvati da se vrati, prešao preko travnjaka, prekoračio niski baštenski zid, pa krenuo niz ulicu.

Znao je da se neće tako lako izvući. Kad se vrati, oni će ga čekati. Nesumnjivo će ga natjerati da skupo plati što ih je uvrijedio, ali tog trenutka nije previše brinuo zbog toga. Morile su ga mnogo važnije brige.

Harry je bio siguran da je onaj prasak proizveden aparatiranjem, ili disapatiranjem. Potpuno isti zvuk čuo se kad god kućni vilenjak Dobby ispari kao da ga nikad nije bilo. Zar je moguće da je Dobby došao u Privet Drive? Je li moguće da ga sad prati? Čim mu je to palo na pamet, okrenuo se i zagledao uz ulicu, ali ulica je bila potpuno prazna, a Harry je bio siguran da Dobby ne zna kako da se učini nevidljivim. Nastavio je koračati ni ne razmišljajući kuda ide jer je tim ulicama u posljednje vrijeme tabanovao tako često da su ga noge automatski nosile u njegova omiljena utočišta. Svaki nekoliko koraka okretao se da pogleda iza sebe. Bio je siguran da je ležeći među umirućim begonijama tetke Petunije osjetio prisustvo nekog magičnog bića. Ali zašto mu se onda niko nije obratio, zašto niko s njim nije stupio u kontakt, zašto se taj neko sad krije?

Ali kako je osjećaj frustracije rastao, tako je Harry bivao sve manje siguran da je u pravu.

Možda to ipak nije bilo nikakvo magično biće. Možda je on ipak preuveličao značaj nekog savršeno svakodnevnog zvuka. Možda mu se sve ovo dešava zato što tako očajnički priželjkuje i najmanji znak iz svijeta kojem istinska pripada. Je li sto posto siguran da ono nije bio zvuk razbijanja tanjura u nekoj od susjednih kuća?

Harryja je spopala muka, osjetio je strašnu težinu u želucu i u trenu ga je opet preplavio osjećaj beznade koji ga je tog ljeta rijetko kad i popuštao.

Sutradan će mu, kao i svakog jutra, sat zazvoniti u pet. Sutra će se, kao i svakog jutra, probuditi da plati sovi koja mu dostavlja *Dnevni prorok* – ali ima li uopšte smisla da i dalje kupuje te novine? Tih dana mu je bilo dovoljno da pogleda naslovnu stranu i da ih odmah baci: da su idioti koji vode *Dnevni prorok* shvatili da se Voldemort vratio, ta vijest bi se našla na naslovnici. A Harryja nije zanimalo ništa osim Voldemorta.

Ako bude sreće, možda sutra dođu i sove s pismima njegovih najboljih prijatelja, Rona i Hermione, premda je Harry već

odavno prestao očekivati da iz njihovih pisama sazna šta se stvarno dešava.

Jasno ti je da ne možemo otkrivati informacije o znaš-već-čemu... Rečeno nam je da ne pišemo ništa bitno, za slučaj da pisma zalutaju gdje ne treba... Prilično smo zauzeti, ali ne smijemo iznositi nikakve detalje... Dosta se toga događa, sve ćemo ti ispričati kad se vidimo...

Ali kad će to biti? Niko se nije potrudio da navede precizan datum. Hermione mu je u čestitci za rođendan dopisala, očito na brzinu: *Očekujem da ćemo se vidjeti uskoro*, ali koliko vremena podrazumijeva *uskoro*? Koliko je Harry mogao zaključiti iz zakukuljenih aluzija u njihovim pismima, Hermione i Ron su zapravo bili zajedno, na istom mjestu, po svoj prilici u kući Ronovih roditelja. Nije se usudio ni zamisliti kako se njih dvoje provode u Jazbini dok on čami u Privet Driveu. U stvari je na njih bio tako ljut da je obje bombonjere iz Mednoštosova – koje su mu poslali za rođendan – bacio neotvorene. To je, doduše, zažalio još iste večeri kad mu je tetka Petunia za večeru servirala sparušenu salatu.

I čime su to Ron i Hermione tako zauzeti? Zašto on, Harry, nije zauzet? Zar nije dokazao da je sposoban da podnese mnogo više nego njih dvoje? Zar je moguće da su svi zaboravili njegova dostignuća? Zar nije upravo on ušao na ono groblje, zar nije svojim očima vidio Cedricovo ubistvo, zar nisu upravo njega svezali za onaj nadgrobni kamen, zar nisu i njega zamalo ubili?

Ne razmišljaj o tome, prekorio je Harry samog sebe već po ko zna koji put tog ljeta. Dovoljno je strašno što se u noćnim morama stalno vraća na to groblje, stvarno mu nije trebalo da i budan o tome razmišlja.

Na čošku je skrenuo u Magnolia Crescent; na pola te zavojite ulice prošao je pokraj garaže uz koju se pružao uski prolaz u kojem je prvi ugledao svog kuma. Barem je Siriusu bilo jasno kako se Harry osjeća. Doduše, ni on nije slao ništa više informacija nego Ron i Hermione, ali on ga bar nije mučio izazovnim aluzijama... on ga je upozoravao i pokušavao utješiti:

Znam da te sve ovo duboko frustrira... Suzdrži se, ne čačkaj mečku i sve će biti u redu... Čuvaj se i ne preduzimaj ništa nepromišljeno...

Dobro, poslušao sam Siriusa u svemu – gotovo u svemu, mislio je Harry koračajući Magnolia Crescentom. Skrenuo je u Magnolia Road i zaputio se prema sve mračnijem parku. Ako ništa drugo, barem je odolio iskušenju da uzme svoj putni sanduk, sveže ga na metlu i samoinicijativno krene u Jazbinu. U stvari, Harry je smatrao da se ponaša izuzetno dobro s obzirom na to koliko je frustriran i gnjevan... Pustili su ga da sve to vrijeme čami u Privet Driveu... Spao je na to da se skriva po cvjetnim gredicama ne bi li čuo išta što bi mu pomoglo da zaključi šta sprema Lord Voldemort. A posebno ga je nerviralo to što mu lekcije iz opreza očitava čovjek koji je dvanaest godina proveo u Azkabanu... koji je iz tog čarobnjačkog zatvora pobjegao da zaista izvrši ubistvo zbog kojeg su ga i strpali u rečeni zatvor... a nakon svega toga je opet pobjegao, i to s ukradenim hipogrifom... i još uvijek se nalazi u bjekstvu.

Harry je preskočio zaključanu kapiju parka i krenuo preko sasušenog travnjaka. Park je – kao i okolne ulice – bio potpuno pust. Stigavši do ljuljački, Harry se spustio na jedinu koju Dudley i njegovi prijatelji još uvijek nisu uspjeli razvaliti. Jednom je rukom obgrlio lanac i mrzovoljno se zagledao u tlo. Dakle, gotovo je sa skrivanjem u cvjetnoj gredici Dursleyjevih. Za sutra mora smisliti novi način slušanja vijesti. A u međuvremenu ga ne čeka ništa osim još jedne mučne besane noći, jer ako kojim čudom bude pošteđen noćne more o Cedricu, dočekaće ga nespokojni snovi o dugim tamnim ćorsokacima, hodnicima koji svi odreda završe zidom ili zaključanim vratima; Harry je pretpostavljao da to ima veze s osjećajem koji ga opsjeda i na javi, s osjećajem da je uhvaćen u klopku. Često je osjećao neugodno peckanje svog starog ožiljka na čelu, ali nije se zavaravao da bi taj podatak bilo koga osobito zanimao: ni Rona, ni Hermione, a ni Siriusa. Ranije je peckanje Harryjevog ožiljka predstavljalo upozorenje, znak da

Voldemort ponovo stiće moć, ali sad kad se Voldemort vratio, svi bi mu sigurno rekli da je stalna iritacija ožiljka sasvim očekivana s obzirom na okolnosti... ništa osobito zabrinjavajuće... jučerašnja vijest...

Osjećao je da se guši od tolike nepravde, došlo mu je da zavija od bijesa. Da nije njega, niko ne bi ni znao da se Voldemort vratio! A za nagradu već cijele četiri sedmice čami u Little Whingingu, potpuno odsječen od svijeta magije, degradiran na čučanje među sasušanim begonijama i slušanje vijesti o papigicama koje skijaju na vodi! Kako ga je Dumbledore tako lako zaboravio? Zašto su se Ron i Hermione sastali a da nisu pozvali i njega? Koliko će još podnositi da mu Sirius govori da ne mrda i da bude dobar dečko? Koliko će još odolijevati iskušenju da piše stupidnom *Dnevnom proroku* i skrene im pažnju na činjenicu da se Voldemort vratio? Dok su mu se u glavi kovitlale srdite misli i utroba mu se prevrtala od bijesa, oko njega se zgušnjavao vreli baršunasti mrak. Zrak je bio težak od mirisa tople suhe trave. Nije se čulo ništa osim prigušenog brujanja saobraćaja na cesti koja se pružala s one strane ograde parka.

Nije znao koliko je dugo sjedio na ljuljački prije nego što ga je u razmišljanju prekinuo zvuk ljudskih glasova. Pogledao je oko sebe. Svjetiljke s okolnih ulica bacale su maglovito svjetlo dovoljno snažno da ocrta siluete ljudi koji su prolazili kroz park. Jedan je glasno pjevao neku vulgarnu pjesmu. Ostali su se smijali. Išli su gurajući pored sebe skupe trkaće bicikle, koji su prigušeno zveckali.

Harry je znao te ljude. Stas predvodnika nije ostavljao sumnje da se radi o njegovom rođaku. Dudley Dursley se očito zaputio kući, uz pratnju svoje odane bande.

Dudley je bio krupniji no ikad, ali mu je fizička struktura doživjela promjenu, što zbog cjelogodišnje stroge dijeta, što zbog Dudleyjevog novootkrivenog talenta. Kako je tetak Vernon oduševljeno obavještavao svakoga ko je htio da sluša, Dudley je nedavno na bokserskom takmičenju srednjih škola regije Sjeveroistok osvojio titulu juniorskog šampiona u teškoj kategoriji. "Plemeniti

sport”, kako ga je stalno nazivao tetak Vernon, načinio je Dudleyja još strašnijim nego što se Harryju činio u osnovnoškolskim danima kad ga je rođak koristio kao svoju prvu bokstersku vreću. To što je Dudley u međuvremenu naučio udarati još jače i preciznije Harry nije smatrao nikakvim razlogom za slavlje. Njega Dudley već odavno nije mogao uplašiti, čak ni slučajno. Ali je zato komšijskoj djeci ulijevao strah u kosti; sva ta djeca su se Dudleyja plašila neuporedivo više nego “onog malog Pottera” za koga su ih vječito upozoravali da je okorjeli huligan koji pohađa Sigurnosni centar svetog Bruta za neizlječivo kriminalne maloljetnike.

Harry je posmatrao mračne figure koje koračaju po travi i pitao se koga li su te večeri pretukli. *Pogledajte okolo*, zatekao se Harry kako ih u sebi izaziva, *hajde... pogledajte okolo... evo sjedim potpuno sam... probajte evo sa mnom...*

Ako ga Dudleyjevi prijatelji ugledaju, nesumnjivo će se okomiti na njega... a baš ga je zanimalo šta li bi onda Dudley... S jedne strane, Dudley sigurno ne bi da izgubi obraz pred svojom bandom, ali bi se s druge užasn timer pri pomisli da može isprovocirati Harryja... bilo bi zabavno gledati tu Dudleyjevu nedoumicu, rugati mu se i uživati u njegovoj nemoći da uzvрати... a ako bi neko od ostalih članova bande nasrnuo na Harryja, on bi ih dočekao spreman – imao je svoj štapić. Nek samo probaju... on bi jedva dočekao bilo kakav odušak svojim frustracijama, rado bi se iskatio na dječacima koji su mu svojevremeno činili pakao od života.

Ali niko se nije okrenuo, niko ga nije vidio, i gotovo su stigli do izlaza iz parka. Harry je jedva odolio iskušenju da ih zovne... ali izazvati tuču ne bi ni po čemu bilo osobito pametno... on magiju zapravo ne bi smio koristiti... jer je tako rizikovao isključenje iz škole.

Glasovi su postajali sve tiši, Dudleyjeva banda se polako udaljavala... i na kraju mu nestala iz vida. Ušli su u Magnolia Road.

Eto, Siriuse, potišteno je mislio Harry. Ništa nepromišljeno. Ne čakam mečku. Sve suprotno od onoga kako bi ti.

Ustao je i protegnuo se. U kući tetke Petunije i tetka Vernona izlaz je bio dozvoljen tačno do trenutka kad se Dudley izvoli pojaviti kod kuće, a čak i minut kasnije smatrali su kašnjenjem. Tetak Vernon je Harryju zaprijetio da će ga zaključati u šupu kad se naredni put vrati nakon Dudleyja... Harry je prigušio zijevanje i zlovoljno krenuo prema izlazu iz parka.

Magnolia Road, baš kao i Privet Drive, bio je pun prostranih ukalupljenih kuća i savršeno uređenih travnjaka čiji su krupni ukalupljeni vlasnici vozili vrlo čiste automobile slične autu tetka Vernona. Harryju se Little Whinging oduvijek više sviđao noću. Noću su prozori s navučenim zavjesama djelovali kao komadići dragulja koji prigušeno blistaju u mraku. Noću nije bilo opasnosti da u prolazu začuje mrmor neugodnih komentara o svom "delinkventnom" izgledu. Pošto je hodao brzo, negdje na pola Magnolia Rooda opet je ugledao Dudleyjevu bandu: pozdravljali su se na ulazu u Magnolia Crescent. Harry je stupio u sjenu velike krošnje jorgovana, i čekao.

"... skičao kao svinja, jelde?" – rekao je Malcolm, na šta su ostali prasnuli u glasan smijeh.

"Razoran udarac desnicom, Veliki De", rekao je Piers.

"Sutra u isto vrijeme?" – upitao je Dudley.

"Možemo kod mene, moji izlaze", rekao je Gordon.

"Vidimo se", rekao je Dudley.

"Ćao, Dad!"

"Vozdra, Veliki De!"

Harry je ostao u sjeni sve dok ostatak bande nije produžio svojim kućama. Krenuo je tek kad su im glasovi zamrli i po drugi put te večeri. Na uglu je skrenuo u Magnolia Crescent. Pošto je koraćao brzo, uskoro je sustigao Dudleyja koji je opušteno šetkao i usput pjevušio. Muzikalnost mu očito nije bila jača strana.

"Hej, Veliki De!" – zovnuo ga je Harry.

Dudley se okrenuo.

"Uh", prostenjao je. "To si ti."

"Kad si to postao Veliki De?" – upitao je Harry.

“Umukni”, zarezao je Dudley, produživši dalje.

“Ekstra ti je ime”, rekao je Harry sustigavši rođaka. Nasmiješio mu se od uha do uha. “Ali za mene ćeš, naravno, uvijek ostati Ptić Dadikić.”

“Rekao sam UMUKNI!” – rekao je Dudley stišćući šake, inače veoma nalik na šunke.

“Zar ti raja ne zna kako te mama zove?”

“Začepi tu gubicu.”

“A što njoj ne kažeš da začepi gubicu? A mogu l’ onda da te zovem Kokili? Ili Dragan Dididam?”

Dudley nije odgovorio. Činilo se da svu raspoloživu samokontrolu usmjerava na zatamljivanje poriva da odalami Harryja.

“I koga ste onda večeras prebili?” – upitao je Harry. Nije se više smješкао. “Opet nekog desetogodišnjaka? Znam da ste prekinoć sredili Marka Evansa.”

“Što je tražio to je i dobio”, zarezao je Dudley.

“Ma nemoj?”

“Rekao mi je nešto bezobrazno.”

“Nije valjda? Da ti nije rekao da ličiš na dresiranu svinju koja hoda na zadnjim nogama? Dad, ako ti je to rekao, to nije bezobrazno. To je tačno.”

Dudleyju je zaigrao mišić u vilici. Očito je bjesnio, a Harryju je to saznanje pružilo ogromnu satisfakciju. Osjećao je da vlastitu frustraciju prebacuje rođaku, što je bio jedini odušak koji ima na raspolaganju.

Skrenuli su u onaj uski prolaz gdje je Harry prvi put vidio Siriusa – bila je to prečica između Magnolia Crescenta i Wisteria Walka. Prolaz je bio pust i mnogo mračniji od ulica koje povezuje pošto u njemu nije bilo uličnih svjetiljki. Koraci su im zvučali prigušeno jer su jednu stranu prolaza činili zidovi garaža, a drugu visoka ograda.

“Misliš da si frajer kad nosiš to čudo?” – rekao je Dudley nakon par trenutaka.

“Koje čudo?”

“To – to što kriješ iza leđa.”

Harry se opet nacerio.

“Nisi ti baš tako glup ko što izgledaš, jelde, Dad? Doduše, da je tako ne bi uspio pričati dok hodaš.”

Harry je isukao štapić. Vidio je da ga Dudley gleda iskosa.

“To ti nije dopušteno”, smjesta je rekao Dudley. “Znam da nije. Izbaciće te iz one tvoje monstrumske škole.”

“Otkud znaš da nisu promijenili pravila, Veliki De?”

“Nisu”, rekao je Dudley, ali nije zvučao potpuno uvjereno.

Harry se tiho nasmijao.

“A bez tog čuda nemaš petlje da se pobiješ sa mnom, a?” – zarežao je Dudley.

“Pa tebi četvorica čuvaju leđa dok mlatiš jednog desetogodišnjaka. A ona boksterska titula o kojoj stalno trubiš? Koliko ti je protivnik imao godina? Sedam? Osam?”

“Šesnaest, za tvoju informaciju”, zarežao je Dudley, “a kad sam s njim završio, nije dolazio sebi čitavih dvadeset minuta, a dvaput je bio teži od tebe. A ti ćeš svoje dobit kad kažem tati da si izvadio to čudo...”

“A sad trčimo tatici, a? Uplašio se tatin ptić, boksterski šampiončić, uplašio se Harryjevog zločestog štapića?”

“A noću nisi tako hrabar, a?” – narugao se Dudley.

“Ovo jest noć, Didikiću. Noć je naime naziv za doba kad padne mrak, kao sada.”

“Mislio sam kad si u krevetu!” – zarežao je Dudley.

Zaustavio se. Zaustavio se i Harry, zureći u rođaka.

Iako nije baš jasno vidio izraz na širokom licu svog rođaka, Harry je zaključio da Dudley iz nekog razloga likuje.

“O čemu pričaš? Čuj nisam hrabar u krevetu?” – upitao je Harry, potpuno zbunjen. “Čega da se plašim u krevetu – jastuka?”

“Čuo sam ja sinoć”, uzbuđeno je saopštio Dudley. “Pričao si u snu. Stenjao.”

“Ma o čemu pričaš?” – ponovio je Harry, ali osjetio je da ga hvata neka hladnoća, i mučnina. I sinoć je sanjao da je opet na onom groblju.

Dudley je prasn timer u štectavi smijeh, a onda teatralno progovorio visokim i plačnim glasom.

“Nemoj ubiti Cedrica! Nemoj ubiti Cedrica! Ko ti je taj Cedric – momak?”

“Lažeš”, automatski je odvratio Harry. Ali usta su mu se potpuno osušila. Znao je da Dudley ne laže – otkud bi inače znao za Cedrica?

“Tata! Pomozi mi, tata! Tata, on će me ubiti! Bu-hu-hu!”

“Umukni”, tiho je rekao Harry. “Umukni, Dudley, kad ti lijepo kažem!”

“Tata, dođi, pomagaj! Dođi, mama, dođi, pomozi mi! Ubio je Cedrica! Tata, pomozi mi! I mene će... Nemoj upirati to čudo u mene!”

Dudley se priljubio uza zid. Harry mu je upirao štapić pravo u srce. Osjećao je kako mu u venama kuca četrnaest godina mržnje prema Dudleyju – nema šta ne bi dao da ga smije napasti, da ga ubaksuzira tako solidno da Dudley odgmiže kući kao insekt, nijem od šoka što mu izniču pipci...

“Nemoj da bi to ikad više spomenuo”, zarežao je Harry. “Jel ti jasno?”

“Ne upiri to čudo u mene!”

“Pitao sam je li ti jasno?”

“Okreni ga negdje drugo!”

“JE LI TI JASNO?”

“SKLONI TO OD MEN...” Dudley je iznenada udahnuo, duboko... ali nekako čudno, zgroženo, kao da ga je neko polio ledenom vodom.

Noć najednom više nije bila ista. Nebo je dotad bilo boje indiga i osuto zvijezdama, a u trenu je postalo crno i bez tračka svjetlosti – iščezli su i zvijezde i Mjesec, iščezla su i zagasita ulična svjetla na obje strane prolaza. Nije se više čuo daleki šum automobila, utihnuo je šapat lišća u krošnjama. Dotad ugodno večer u momentu je postalo britko, stravično ledeno. Bili su okruženi totalnom, neprobojnom tamom, bez ikakvog zvuka... Kao da je

neka džinovska ruka omotala cijeli prolaz gustim ledenim pokrivačem, a njih potpuno oslijepila.

Harry je na trenutak pomislio da je ipak bacio čini, slučajno, uprkos činjenici da se iz petnih žila trudio da to ne učini... ali je onda sabrao dva i dva: pa nema on moć da isključi zvijezde. Vrtio je glavom tamo i ovamo ne bi li išta ugledao, bilo šta, ali tama mu je pritiskala oči kao neki bestežinski veo.

Utom mu je Dudleyjev užasnuti glas probio uši.

“Š-šta t-to radiš? P-p-prestani!”

“Ne radim ništa! Umukni i ne mrdaj!”

“N-ništa n-ne vidim! Osljepio sam! Ja...”

“Umukni kad ti kažem!”

Harry je stajao kao ukopan i obnevidjelim očima sijevao lijevo-desno. Postalo je tako hladno da je drhtao cijelim tijelom, ruke su mu se naježile i kosa mu se digla na glavi... u strahu je širom otvorio oči, zbunjeno buljeći naokolo, u neprozirnu tamu. Nemoguće... nema šanse da su ovdje... ne u Little Whingingu... naćulio je uši... znao je, ako su tu, neće ih vidjeti, najprije će ih čuti...

“Reći ću t-te t-t-tati!” – cvilio je Dudley. “G-gdje si? Š-šta t-t-to ra-radiš?”

“Hoš začepit?” – prosiktao je Harry. “Pokušavam ču...”

Ali se prekinuo u pola riječi. Čuo je upravo ono čega se plašio.

Nisu bili sami, u prolazu je osim njih bilo još nešto, nešto što je disalo sporo, teško i hroptavo. Harry je šokirano stajao, drhturio na ledenom zraku... obuzeo ga je užasan osjećaj.

“D-d-dosta više! Prestani! U-d-d-dariću te, majkemi!”

“Dudley, zavež...”

TRAS.

Negdje iz mraka stigla je pesnica i pogodila Harryja pravo u sljepoočnicu, odižući ga od zemlje. Pred očima su mu zaigrale bijele iskrice. Već je drugi put u sat vremena imao osjećaj da mu glava puca, a narednog momenta našao se na zemlji i štapić mu je izletio iz ruke.

“Dudley, retarde glupi!” – viknuo je Harry; oči su mu suzile od bola dok se pridizao na koljena i dlanove, očajnički pipkajući po tmini. Čuo je da se Dudley udaljava bauljajući, da udara o zid, da posrće.

“DUDLEY, VRATI SE! IDEŠ PRAVO NA NJEGA!”

Odjeknuo je užasan vrisak. Dudleyjevi koraci su utihnuli. Harry je istog trenu osjetio da ga sleđa podilaze ledeni žmarci, što je moglo značiti samo jedno: bilo ih je bar dvojica.

“DUDLEY, NE OTVARAJ USTA! NIPOŠTO NE OTVARAJ USTA! Štapić!” – promrmljao je Harry izbezumljeno dok su mu prsti kao pauci prelazili preko tla. “Gdje je... štapić... hajde... *lumos!*”

Bajalicu je izgovorio automatski, očajnički žudeći za svjetlom da bi mogao naći štapić i – na njegovo neopisivo olakšanje – svjetlo se i pojavilo: vrh štapića je zasvijetlio na samo par centimetara od njegove desne šake. Harry je zgrabio štapić i osovio se na noge. Onda se okrenuo.

Želudac mu se istog trenu prevrnuo.

Prema njemu je klizila gorostasna zakukuljena figura, ispod odore se nisu vidjele ni noge ni lice. Spodoba mu je prilazila nesmetano, lebdeći iznad tla, usisavajući noć.

Harry je, povlačeći se, zateturao, ali je uspio dohvatiti štapić.

“*Expecto patronum!*”

Iz vrha štapića izletio je srebrenasti pramen dima i dementor je usporio, ali čarolija nije bila dobro izvedena. Povlačeći se pred dementorom koji se ustremio na njega, Harry se saplita o vlastite noge, i počeo ozbiljno paničiti... *koncentriši se...*

Iz dementorove odore izvirile su dvije ljigave sive krastave ruke i odmah posegnule za Harryjem. Harry je prepoznao šum koji mu je nadirao u uši.

“*Expecto patronum!*”

Glas mu je zvučao prigušen i dalek. Iz štapića je opet izletio pramičak srebrenastog dima, ali još slabiji nego prethodni – nije više znao kako da izvede čaroliju... nije mu polazila za rukom.

U glavi mu je odzvanjao smijeh, smijeh kreštav i piskav... u plućima je počeo osjećati dementorov smrdljivi dah, hladan kao smrt, i počeo se gušiti... *Misli... misli na nešto radosno...*

Ali u njemu naprosto nije ostalo nimalo radosti... Dementorovi ledeni prsti već su mu se sklapali oko vrata... u glavi mu je ječao kreštavi smijeh... sve glasnije i glasnije... Onda je začuo da taj glas govori: "Pokloni se smrti, Harry... možda to ni ne boli... otkud znam... ja nisam nikad umro..."

Nikad više neće vidjeti Rona i Hermione...

Dok se borio za dah, odjednom su mu pred očima sasvim jasno pukla lica Rona i Hermione.

"EXPECTO PATRONUM!"

Iz vrha Harryjevog štapića suknuo je ogroman srebreni jelen. Rogovima je zahvatio dementora tačno u mjesto gdje bi mu bilo srce, da ga je imao. Odbacio ga je, svog sazdanog od tame, vrlo daleko... Jelen je nastavio jurišati iako se pobijeđeni dementor brže-bolje povukao, sad već nalik na šišmiša.

"OVAMO!" – doviknuo je Harry jelenu. I sam se okrenuo i potrčao niz prolaz, držeći svijetleći štapić visoko u zraku. "DUDLEY? DUDLEY!"

Nije pretrčao ni desetak koraka kad je naišao na njih: Dudley je ležao sklupčan na tlu, zaštitivši lice rukama. Drugi dementor se naginjao nad njim. Držao ga je ljigavim rukama za ručne zglobove koje je polako, gotovo nježno, razdvajao... Već je spuštao zakukuljenu glavu prema Dudleyjevom licu, kao da se sprema da ga poljubi.

"DRŽ' GA!" – zaurlao je Harry, a srebreni jelen koga je prizvao smjesta je prohujao pored njega, galopirajući kao vihor. Kad su srebreni rogovci zahvatili dementora, ono bezoko lice bilo je na samo par centimetara od Dudleyja. Stvor je bio odbačen visoko u zrak, pa odjezdio za svojim partnerom, nestajući u tami. Jelen je otkasao do kraja prolaza i nestao u vidu srebrene magle.

Ponovo su im se vratili u život Mjesec, zvijezde i ulične svjetiljke. Prolazom je proćarlijao mlak povjetarac, u susjednim

vrtozima zašuštale su krošnje drveća. Iz Magnolia Crescenta začuo se uobičajeni zvuk saobraćaja.

Harry je stajao posve mirno, ali iznutra je sav treperio. Polako se privikavao na normalno stanje stvari. Ubrzo je shvatio da mu je majica posve priljubljena uz tijelo: kupao se u znoju. Nije mu išlo u glavu da se ono maloprije zaista dogodilo. Dementori? Tu? U Little Whingingu?

Dudley je i dalje ležao sklopčan na tlu, drhtureći i cvileći. Harry se nagnuo da vidi je li Dudley u stanju ustati, ali je utom iza leđa začuo nečije trčeće korake. Instinktivno je podigao štapić i munjevito se okrenuo da se suoči s pridošlicom.

Prilazila mu je, sva zadihana, njihova čaknuta komšinica, gospođa Figg. Imala je na glavi mrežicu za kosu, ali su iz mrežice na sve strane stršili prosijedi pramenovi. I sad joj je s ruke visio ceker iz kojeg uvijek nešto tandrče, a pri svakom koraku su joj spadale s nogu karirane kućne papuče. Harry je požurio da sakrije štapić, ali...

“Ne sklanjaj ga, bleso!” – vrisnula je gospođa Figg. “Šta ako ih okolo ima još? Jao, pa *ubiću* onog Mundungusa Fletchera!”